

KRISTI LÄRDOMAR

Jesu Kristi lärdomar i Bibeln har länge varit en källa till inspiration för människorna. Det finns ytterligare lärdomar av Frälsaren i en motsvarande helig skrift — Mormons bok: Ännu ett testamente om Jesus Kristus. Dessa böcker kommer att ge dig bestående frid och lycka, genom att ge inspirerad ledning i ditt liv.

För att kostnadsfritt få ett exemplar av Mormons bok: Ännu ett testamente om Jesus Kristus, besöker du webbsidan nedan eller skriver till:

JESU KRISTI KYRKA

AV SISTA DAGARS HELIGA

www.mormon.org/swe

PROFETEN JOSEPH SMITHS VITTNESBÖRD

Jesu Kristi Kyrka
av Sista Dagars Heliga

Joseph Smith — En Guds profet

När Joseph Smith var 14 år gammal ville han veta vilken kyrka han skulle ansluta sig till, så han frågade Gud i uppriktig bön. Som svar på Josephs bön visade sig Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus för honom och berättade för honom att Jesu Kristi sanna kyrka inte fanns på jorden, men att de hade utvalt Joseph till att återställa den.

Från och med den dagen arbetade Joseph i Guds tjänst för att upprätta Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och för att bygga upp Guds rike på jorden i de sista dagarna. Trofasta medlemmar i kyrkan vittnar om att Jesus Kristus är världens Frälsare och Återlösare. Jesus leder sin kyrka i dag genom uppenbarelse till en profet på jorden. Joseph Smith var en

Då Joseph skulle bestämma sig för vilken kyrka han skulle ansluta sig till, sökte han ledning i Bibeln. Där läste han: "Be till Gud."

sådan profet. Trots att Joseph uträttade mycket under sitt liv, var det allra viktigaste hans åtagande att vara Jesu Kristi lärjunge och vittne. Han skrev: "Efter de många vittnesbörd, som äro avgivna om honom, är detta det sista vittnesbördet, vilket vi giva om honom: Han lever." (Läran och förbunden 76:22)

De som tar emot profetens vittnesbörd genom den Helige Andens kraft får lära känna sanningen om det verk han kallades att utföra. De kan också få uppleva den frid och lycka som kommer genom Frälsaren Jesus Kristus, som Joseph Smith dyrkade och tjänade.

Vilken kyrka är sann?

Joseph Smith föddes år 1805 i Sharon i Vermont. När denna berättelse börjar är han 14 år gammal och bor med sin familj i staten New York. Han funderar allvarligt på vilken kyrka han ska ansluta sig till. Han berättar här vad han upplevt.

Under denna oroliga tid stämde mitt sinne till allvarliga betraktelser och stor oro ... Jag sade ofta till mig själv: Vad kan man göra? Vilket av alla dessa samfund är det rätta, eller har de alla fel? Om något av dem är det rätta, vilket är det då och hur skall jag kunna få veta det?

Medan jag kämpade mot dessa stora svårigheter, som var en följd av striden mellan de olika religionspartierna, läste jag en dag i Jakobs brev, första kapitlet, femte versen: "Om någon av er brister i visdom skall han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan förebråelser, och han skall få den."

Aldrig har något skriftställe gjort större intryck på en människas hjärta, än vad detta den gången gjorde på mitt. Det tycktes med stor kraft tränga in i mitt hjärtas

innersta känslor. Jag begrundade det om och om igen, och jag visste att om någon människa behövde visdom från Gud, så var det jag, ty jag visste inte, vad jag skulle göra, och om jag inte fick mera visdom än jag då hade, skulle jag aldrig få veta det. De olika sekternas religionslärare tolkade nämligen samma skriftställe så olika, att allt hopp om att avgöra frågan genom att vända sig till Bibeln tillintetgjordes.

Slutligen kom jag fram till att jag antingen måste förbli i mörker och villrådighet, eller också följa Jakobs råd att be till Gud. Jag beslöt då att "be till Gud", emedan jag trodde, att om han ger visdom till dem som "brister i visdom" och ger åt alla villigt och utan förebråelser, så kunde jag våga försöka.

Joseph Smiths första syn

Enligt detta beslut att "be till Gud" gick jag ut i skogen för att försöka. Det var på morgonen en härlig, klar dag, tidigt på våren 1820. Det var första gången i mitt liv

som jag gjorde ett sådant försök, ty trots all min ängslan hade jag ännu aldrig försökt att be med hörbara ord.

Sedan jag hade kommit till det ställe, dit jag förut beslutat mig för att gå och sedan jag sett mig omkring och funnit, att jag var ensam, föll jag ned på mina knän och började uppsända mitt hjärtas begär till Gud. Knappast hade jag gjort detta, förrän jag omedelbart greps av en makt, som blev mig helt och hållet övermäktig och hade ett så förvånansvärt inflytande över mig, att min tunga bands, så att jag inte kunde tala. Tätt mörker omgav mig och det tycktes en stund, som om jag vore dömd till plötslig undergång.

Men då ansträngde jag mig av alla krafter att ropa till Gud om att befria mig ur den fiendes makt, som hade gripit mig, och i samma ögonblick som jag höll på att sjunka i förtvivlan och överlämna mig åt undergång — och detta var inte en inbillad fara utan en verklig, osynlig varelses kraft, vilken kom från den osynliga världen och som hade en så underlig makt, som jag aldrig förr hade känt hos något väsen — i detta förfärliga ögonblick såg jag en ljuspelare mer strålande än solen alldeles över mitt huvud, och den sänkte sig gradvis, tills den vilade på mig.

Så snart den syntes, kände jag mig befriad från den fiende, som höll mig bunden. När ljuset vilade på mig, såg jag två personer, vilkas glans och härlighet trotsar all beskrivning, stående över mig i luften. En av dem talade till mig, nämnde mig vid namn, pekade på den andre och sade: "Denne är min älskade Son. Hör honom!"

*En av dem ...
pekade på den
andre och sade:
"Denne är min
älskade Son.
Hör honom!"*

Min avsikt med att gå och rådfråga Herren var att få veta vilken av alla sekterna, som var den rätta, på det jag måtte veta, vilken jag skulle ansluta mig till. Så snart jag åter kom i besittning av mina sinnen, så att jag kunde tala, frågade jag därför personerna, som stod ovanför mig i ljuset, vilken av alla sekterna som var den rätta (ty det hade då aldrig fallit mig in att alla var orätta) och vilken jag skulle ansluta mig till.

Jag fick till svar, att jag inte skulle ansluta mig till någon av dem, ty ingen av dem var

rätt. Den person som talade till mig sade, att alla deras trosbekännelser var en styggelse inför honom, att alla deras bekännare var fördärvade, att "de ärar mig med sina läppar, men låter sitt hjärta vara långt ifrån mig, de läror de förkunnar är människobud. De skola hava ett sken av gudsfruktan, men skola icke vilja veta av dess kraft."

Han förbjöd mig åter att ansluta mig till någon av dem, och han sade mycket annat till mig, som jag inte kan skriva ned nu. När jag åter hämtade mig, fann jag, att jag låg på rygg och skådade upp i himlen. När ljuset försvunnit hade jag ingen styrka, men återvann något av den och gick hem.

Förföljelse

Joseph åttlydde Gud och anslöt sig inte till någon av de dåvarande kyrkorna. När han berättade för människor om det han sett och hört, började han möta motstånd och förföljelse.

Jag upptäckte snart ... att min berättelse hade skapat många fördomar mot mig bland religionsbekännarna och orsakade stor förföljelse, som fortsatte att tillta. Trots att jag var en obetydlig pojke, bara mellan fjorton och femton år gammal, och trots att mina livsvillkor var sådana, att de lämnade en sådan pojke utan betydelse i världen, så lade dock män i hög ställning märke till mig och uppretade den allmänna opinionen emot mig och förorsakade bitter förföljelse. Detta var vanligt bland alla sekterna. De gjorde alla gemensam sak och förföljde mig.

Då och ofta senare har jag allvarligt begrundat hur märkligt det var att en obetydlig pojke, litet mer än fjorton år gammal, och en som dessutom var tvungen att skaffa sig uppehälle genom sitt dagliga

arbete, skulle anses vara en tillräckligt viktig person att tilldra sig uppmärksamhet från högt uppsatta ledare i dåtidens mest populära sekter, och på ett sådant sätt att det drev dem till den bittraste förföljelse och smädelse. Så var det dock, vare sig det nu var besynnerligt eller inte, och det förorsakade mig ofta stor sorg.

Det var dock ett faktum, att jag hade sett en syn. Jag har sedan tänkt, att jag hade samma känslor som Paulus hade, när han höll sitt försvarstal inför kung Agrippa och berättade, att han hade haft en syn och sett ett ljus samt hört en röst. Dock var det endast några få som trodde honom. Några sade, att han var oärlig, andra att han var förryckt, och han blev föremål för åtlöje och smädelse. Allt detta förändrade dock inte synens verklighet. Han hade sett en syn, han visste det och ingen förföljelse kunde förändra den saken. Även om han skulle bli förföljd till döds, så visste han, ja, till sitt allra sista andetag, att han både hade sett ett ljus och hört en röst tala till sig, och hela världen kunde ej förmå honom att tänka eller tro annorlunda.

Så var det med mig. Jag hade förvisso sett ett ljus, och mitt i det ljuset såg jag två personer, och de talade förvisso till mig. Trots att man hatade och förföljde mig, emedan jag sade, att jag hade haft en syn, var det dock sant. Medan de förföljde mig, smädade mig och på allt sätt förtalade mig, för vad jag sade, blev jag manad att i mitt hjärta säga: Varför förföljer man mig för att jag talar sanning? Jag har verkligen sett en syn, och vem är jag, att jag skulle trotsa Gud, och varför vill världen tvinga mig att förneka, vad jag verkligen sett? Ty jag hade sett en syn. Jag visste det och jag visste att Gud visste det och jag kunde inte förneka

det, inte heller vågade jag göra det, ty jag visste, att genom att göra så skulle jag förtörna Gud och komma under fördömelse.

Vad det angick sekterna i världen, var jag i mitt sinne förvissad om att jag inte skulle

Jag hade sett en syn. Jag visste det och jag visste att Gud visste det och jag kunde inte förneka det, inte heller vågade jag göra det.

ansluta mig till någon av dem utan fortsätta som tidigare, tills jag mottog ytterligare instruktioner. Jag hade funnit att Jakobs vittnesbörd var sant, att om en människa saknade visdom, skulle hon be till Gud och få utan förebråelser.

Jag fortsatte med att sköta mina vanliga sysslor till den tjugoförsta september 1823 och

led hela tiden svår förföljelse från människor av alla slag, både religiösa och icke-religiösa, emedan jag fortfarande vidhöll att jag hade haft en syn.

Under tiden mellan den dag jag hade synen och år 1823, blev jag — emedan jag förbjudits att ansluta mig till någon av den tidens religiösa sekter och emedan jag var mycket ung och förföljd av dem, som borde ha varit mina vänner och behandlat mig vänligt, och om de trodde, att jag blivit vilseledd, borde de ha försökt att leda mig tillbaka in på den rätta vägen på ett passande och kärleksfullt sätt — utsatt för alla slags frestelser, och då jag råkade ut för allt slags sällskap, gjorde jag ofta många dåraktiga fel och uppvisade en ung människas brister, vilka — ledsamt att säga — ledde mig in i olika frestelser, som inte var välbehagliga i Guds ögon. I det att jag bekänner detta, får dock ingen tro, att jag gjorde

mig skyldig till några stora eller grova synder. Det låg aldrig i min natur att begå sådana.

Moronis besök

Förföljelsen fortsatte då Joseph vägrade att förneka att han sett Gud. Den 21 september 1823, sedan Joseph hade gått till sängs, bad han om att få veta sin ställning inför Herren. Ängeln Moroni visade sig för honom.

När jag på aftonen ovannämnda dag, den tjugoförsta september, hade dragit mig tillbaka och gått till sängs, tog jag min tillflykt till bön och åkallan om den allsmäktige Gudens förlåtelse för alla mina synder och dårskaper samt även att han skulle tillkännage för mig, hur min ställning och mitt förhållande var inför honom, ty jag trodde säkert, att jag skulle få en gudomlig uppenbarelse, liksom jag tidigare fått.

Tre år efter Joseph Smiths första syn sände Gud ängeln Moroni för att undervisa Joseph om hur han skulle återställa Jesu Kristi evangelium.

Medan jag så höll på att åkalla Gud, upptäckte jag ett sken, som syntes i rummet och som tilltog i glans till dess rummet var mera upplyst än vid middagstiden, och snart syntes en person vid sidan av sängen, och han stod i luften, ty hans fötter rörde inte vid golvet.

Han var klädd i en löst hängande, bländande vit dräkt. Den var vitare än något jag förut sett på jorden. Inte heller tror jag, att något jordiskt skulle kunna göras så utomordentligt vitt och glänsande. Hans händer var bara, likaså hans armar något ovanför handlovarna. Även hans fötter var bara och benen ett litet stycke ovanför anklarna. Hans huvud och hals var också bara. Jag kunde se, att han inte hade några andra kläder än denna mantel, emedan den var öppen, så att jag kunde se bröstet.

Inte bara hans mantel var bländande vit, utan hela hans person var obeskrivligt härlig, och hans ansikte liknade sannerligen ljungelden. I hela rummet var det utomordentligt ljusst, men inte så klart som kring hans person. När jag först såg honom, blev jag rädd, men min fruktan försvann snart.

Han nämnde mig vid namn och sade till mig, att han var en budbärare sänd av Gud till mig och att hans namn var Moroni. Han sade vidare, att Gud hade ett verk för mig att utföra, och att mitt namn skulle hållas i ära och vanära bland alla nationer, slakten och tungomål, eller att man skulle omtala det som gott och ont ibland alla folk.

Han sade, att det fanns en gömd bok, skriven på plåtar av guld, vilken innehöll en berättelse om denna kontinents forna invånare och deras ursprung. Han sade också, att den innehöll det eviga

evangeliet i dess fullhet, såsom Frälsaren gav det åt de forna invånarna.

Vidare omtalade han, att två stenar infattade i silverbågar — och dessa stenar, fastgjorda vid en bröstsköld, utgjorde de så kallade Urim och Tummim — var gömda på samma ställe som plåtarna, att i forna dagar, de som ägde och begagnade dessa stenar, var siare och att Gud hade berett dem, så att denna bok skulle kunna översättas.

Efter det att han hade sagt detta, började han att citera profetiorna i Gamla testamentet. Han citerade först en del av Malakis tredje kapitel och också samma profetias fjärde eller sista kapitel, fastän med en liten avvikelse från texten i Bibeln. I stället för att citera första versen som den står i våra böcker, citerade han den så här:

År 421 e Kr grävde profeten Moroni ner heliga uppteckningar om sitt folk i kullen Cumorah. När han senare återvände som uppstånden person, berättade han för Joseph Smith om den forntida urkunden, som innehåller evangeliets fullhet så som Frälsaren gav det till de forntida invånarna på den amerikanska kontinenten. Denna urkund är Mormons bok.

"Ty se, dagen kommer, och den skall brinna som en ugn. Då skall alla fräcka människor och alla som gör vad ogudaktigt är brinna som strå, ty de som kommer skall bränna upp dem, säger Herren Sebaot, så att varken rot eller krona lämnas kvar av dem."

Och vidare citerade han femte versen så här: "Se, jag skall uppenbara prästadömet för er genom profeten Elias hand, förrän Herrens stora och fruktansvärda dag kommer."

Han citerade också nästa vers annorlunda: "Och han skall inplanta i barnens hjärtan de löften, som givits till fäderna, och barnens hjärtan skall vända sig till sina fäder. Om det inte vore så, skulle hela jorden läggas öde vid hans tillkommelse."

Utöver detta citerade han Jesajas elfte kapitel och sade, att det snart skulle fullbordas. Han citerade också tjuogoandra och tjugotredje verserna i Apostlagärningarnas tredje kapitel, precis som de förekommer i vårt Nya testamente. Han sade, att den profeten var Kristus, men att dagen ännu inte var inne, när "var och en som inte lyssnar till den profeten skall utrotas ur folket", men att den snart skulle komma.

Han citerade också Joels andra kapitel, från tjuogoåttonde versen till slutet. Han sade också, att detta ännu inte gått i fullbordan, men att det snart skulle göra det. Han sade vidare, att icke-judarnas fullhet snart skulle inträda. Han citerade många andra skriftställen och gav många förklaringar, som inte kan nämnas här.

Ytterligare sade han, att när jag fått de plåtar, om vilka han talat — ty tiden att erhålla dem var ännu inte inne — skulle jag inte visa dem för någon människa, inte heller

bröstsölden med Urim och Tummim. Om jag visade dem för några andra än dem om vilka jag skulle få befallning att göra så, skulle jag förgås. Medan han talade med mig om plåtarna, öppnades mitt sinne, så att jag kunde se platsen, där de förvarades,

Mitt sinne öppnades, så att jag kunde se platsen, där plåtarna förvarades.

och detta så klart och tydligt att jag kände igen den när jag besökte den.

Efter detta budskap såg jag, att ljuset i rummet började samlas kring personen, som talat till mig, och det fortsatte

därmed, tills rummet åter var mörkt utom omkring honom. Då såg jag plötsligt en ljusväg ända upp till himmelen och han for upp till dess han inte syntes längre, och rummet var då som det varit innan det himmelska ljuset visat sig.

Jag låg och tänkte på det besynnerliga i denna scen och undrade storligen över det som sagts till mig av detta ovanliga sändebud. Medan jag övervägde det, upptäckte jag plötsligt, att det på nytt började ljusna i mitt rum, och nästan ögonblickligen stod samma himmelska budbärare åter vid sidan om sängen.

Han började tala, och berättade igen detsamma, som han hade sagt vid sitt första besök utan den allra minsta förändring. När han gjort detta, underrättade han mig om att svåra domar skulle hem-söka jorden med ödeläggelse genom hungersnöd, svärd och pest och att dessa svåra domar skulle komma över jorden i detta släktled. När han sagt detta, uppfor han på samma sätt som han gjort förut.

De intryck som allt detta gjorde på mitt sinne, var nu så djupa, att all sömn hade flytt från mina ögon, och jag låg där överväldigad av vad jag både sett och hört. Men hur stor var inte min förvåning, när jag åter såg samma budbärare vid min sida och hörde honom på nytt upprepa detsamma som han förut sagt till mig! Han tillade en varning. Han sade, att Satan skulle försöka fresta mig (till följd av min fars familjs små omständigheter) att försöka komma i besittning av plåtarna för att bli rik. Han förbjöd mig detta och sade, att jag inte fick ha något annat för ögonen, när jag erhöll plåtarna, än att förhär-liga Gud. Någon annan bevekelsegrund än

Kullen Cumorah ligger cirka 5 kilometer sydost om familjen Smiths gård i Palmyra i New York. På Josephs tid var norra delen täckt av gräs, den södra av gles skog. Plåtarna låg nergrävda på sydvästra sidan, ganska nära kullens krön. Foto taget i augusti 1907.

den att uppbygga hans rike fick inte göra sig gällande, ty annars kunde jag inte få dem.

Efter detta tredje besök uppfor han åter till himmelen som förut, och jag lämnades att tänka på det besynnerliga, jag nu erfarit. Nästan genast efter det den himmelska budbäraren hade uppfarit från mig för tredje gången, gol tuppen, och jag märkte, att dagen började gry, så att våra samtal måste ha varat hela natten.

Kort därefter steg jag upp och gick som vanligt till dagens nödvändiga sysslor, men

då jag försökte att arbeta som vanligt, fann jag, att min styrka var så försvagad, att jag inte kunde göra det. Min far, som arbetade tillsammans med mig, upptäckte att något fattades mig, och bad mig att gå hem. Jag började gå hemåt, men när jag skulle kliva över en gårdsgård för att

Moroni kom tillbaka en gång om året i fyra år och gav den unge profeten ytterligare undervisning. Efter dessa fyra år fick Joseph plåtarna och började översätta Mormons bok.

komma ut från åkern, där vi befann oss, svek mina krafter mig helt och hållet, och jag föll hjälplös till marken och låg medvetlös en stund.

Det första jag kan komma ihåg var att en röst talade till mig och nämnde mig vid namn. Jag slog då upp ögonen och såg samma budbärare, och han stod ovanför mitt huvud, omgiven av ljus som förut. Han upprepade åter, vad han sagt föregående natt och befallde mig att gå till min

far och berätta för honom om synen och de befallningar jag fått.

Jag lydde. Jag vände om och gick tillbaka till min far på åkern och talade om alltsammans för honom. Han svarade, att det var från Gud och uppmanade mig att gå och göra det som budbäraren befallt. Jag gick då bort från åkern och begav mig till platsen där budbäraren sagt att plåtarna förvarades, och på grund av synens stora tydlighet kände jag genast igen platsen när jag kom dit.

Den heliga urkunden

Inärheten av byn Manchester i Ontario County i New York, ligger en ganska stor kulle, den högsta i den trakten. På västsidan av den och inte långt från toppen, under en ganska stor sten, låg plåtarna förvarade i en stenkista. Den nämnda stenen var tjock och avrundad i mitten på ovansidan samt tunnare mot ytterkanterna, så att mittpartiet var synligt ovanför markytan, medan kanterna runtom var täckta med jord.

När jag tagit bort jorden, tog jag en hävstång, som jag stack in under kanten på stenen och med någon ansträngning lyfte jag upp den. Jag tittade då ned, och där såg jag i sanning plåtarna, Urim och Tummim och bröstskölden som budbäraren sagt. Kistan som de låg i, hade gjorts genom att sammanfoga stenar i ett slags cement. Tvärsöver bottenstenen låg två andra stenar, och på dessa låg plåtarna och de andra föremålen tillsammans.

Jag gjorde ett försök att ta ut dem, men det förbjöd budbäraren, som på nytt upplyste om att tiden för att ta fram dem ännu inte var inne. Den skulle inte komma förrän om fyra år från den dagen. Han sade till

mig, att jag skulle komma till samma ställe om precis ett år från den dagen, då han skulle träffa mig där, samt att jag skulle fortsätta att komma till dess tiden var inne att erhålla plåtarna.

Ienlighet med denna befallning gick jag varje år och träffade varje gång samma budbärare där, samt erhöll samma instruktioner vid varje sammanträffande rörande

det som Herren stod i begrepp att göra, samt hur och på vad sätt hans rike skulle styras i de sista dagarna.

Då min fars ekonomiska situation var mindre god, måste vi arbeta med våra händer, utföra dagsverken och dylikt, närhelst tillfälle gavs. Ibland var vi hemma och

ibland borta och genom ständigt arbete kunde vi skaffa oss ett någorlunda drägligt uppehälle.

Joseph utförde olika arbeten och gav sin familj en god försörjning. År 1825 började han arbeta i Chenango County i New York. Där träffade han Emma Hale, som han gifte sig med den 18 januari 1827.

Slutligen kom stunden, då jag skulle få plåtarna, Urim och Tummim och bröstskölden. Den tjuogoandra september 1827, då jag, som vanligt vid slutet av varje ettårsperiod, hade gått till platsen där de förvarades, överlämnade samma himmelska budbärare dem åt mig med den tillsägelsen, att jag skulle ha ansvaret för dem. Om jag förlorade dem genom försumlighet, skulle jag förgås, men

om jag ville anstränga mig av alla krafter för att bevara dem till dess han, budbäraren, skulle komma och hämta dem, skulle de beskyddas.

Jag förstod snart varför jag fått så sträng befallning att bevara dem, och varför budbäraren sade, att när jag utfört det som fordrades av mig skulle han hämta dem. Det hade nämligen knappt blivit bekant att jag hade dem, förrän de kraftigaste ansträngningar gjordes för att ta dem från mig. Varje tänkbar list användes för det ändamålet. Förföljelsen blev bittrare och hårdare än förut och många människor bevakade mig ständigt för att om möjligt ta dem ifrån mig. Men genom Guds visdom fick jag behålla dem, till dess jag fullbordat det, som fordrades av mig. När sedan, enligt överenskommelsen, budbäraren kom för att hämta dem, överlämnade jag dem åt honom, och han har dem i förvar intill denna dag, som är den andra maj 1838 ...

Den femte april 1829 kom Oliver Cowdery till mitt hem. Jag hade aldrig förut sett honom. Han berättade för mig, att han hade varit skollärare i det grannskap, där min far bodde, och då min far var en av dem som sänt barn till skolan, inackorderade han sig för en tid i hans hem. Medan han bodde där, berättade familjen för honom hur jag hade fått plåtarna, och han hade kommit för att få ytterligare upplysningar av mig.

Två dagar efter herr Cowderys ankomst (eller den sjunde april) började jag överätta Mormons bok och han började skriva för mig.

I april 1829 började Joseph Smith, med Oliver Cowdery som skrivare, översätta Mormons bok genom Guds gåva och kraft. När Joseph var

På västsidan av den och inte långt från toppen, under en ganska stor sten, låg plåtarna förvarade i en stenkista.

klar fick andra förmånen att se guldplåtarna. Dessa vittnen har också nedtecknat sina vittnesbörd, ty "efter två eller tre vittnens samstämmiga vittnesmål skall varje sak avgöras". (Andra Korintierbrevet 13:1)

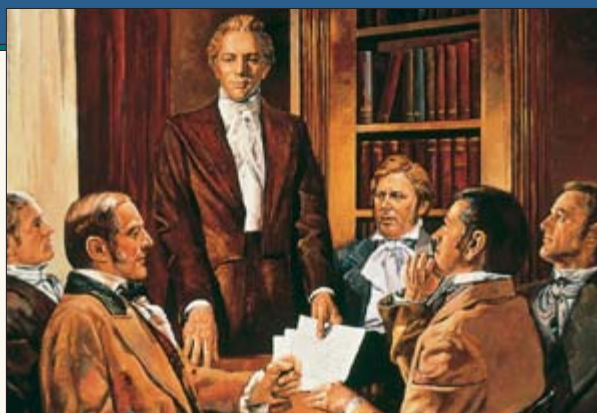
Prästadömet återställs

Vi höll ännu på med översättningsarbetet när vi följande månad (maj 1829) en dag gick ut i skogen för att rådfråga Herren angående dop till syndernas förlåtelse, som vi fann omtalat i översättningen av plåtarna. Medan vi bad och åkallade Herren nedsteg en budbärare från himmelen i en ljussky, lade sina händer på oss och ordinerade oss, sägande:

"I Messias' namn giver jag eder, mina medtjänare, Arons prästadöme, som innehar

Joseph Smith och Oliver Cowdery fick aronska prästadömet genom handpåläggning av Johannes Döparen den 15 maj 1829.

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga organiserades i Peter Whitmer den äldres hem den 6 april 1830. Närmare 60 personer var vittnen till att 6 män uppfyllde staten New Yorks krav för upprättandet av ett nytt religiöst samfund.

nycklarna till betjäning av änglar, till omvändelsens evangelium och dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse. Detta skall ej åter borttagas från jorden, förrän Levis söner ånyo offra ett offer åt Herren i rättfärdighet."

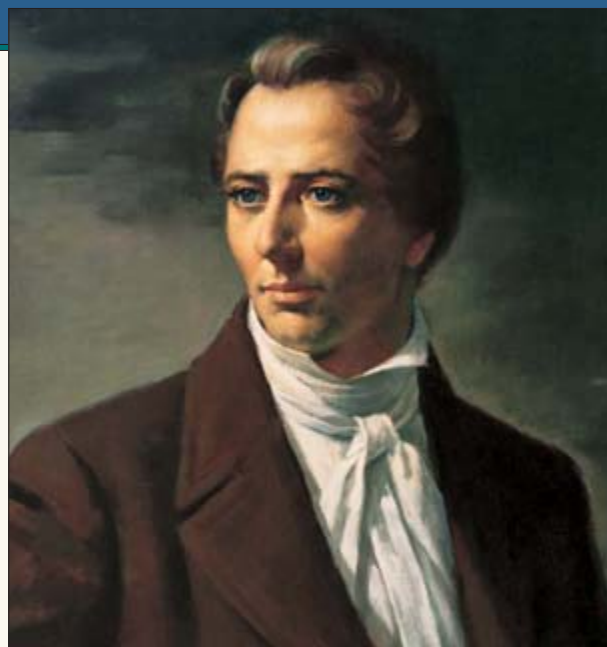
Han sade, att detta aronska prästadöme inte hade myndighet till att ge handpåläggning för den Helige Andens gåva, men att denna myndighet skulle ges till oss senare. Han befallde oss att gå och bli döpta och föreskrev, att jag skulle döpa Oliver Cowdery och att han sedan skulle döpa mig.

Följaktligen gick vi och blev döpta. Jag döpte honom först och sedan döpte han mig. Därefter lade jag mina händer på hans huvud och ordinerade honom till det aronska prästadömet, och sedan lade han sina händer på mig och ordinerade mig till samma prästadöme — ty så hade vi blivit befallda.

Det sändebud, som besökte oss vid detta tillfälle och förlänade oss detta prästadöme, sade att han hette Johannes, han som kallas Johannes döparen i Nya testamentet, och att han handlade under ledning av Petrus, Jakob och Johannes, som

innehade det melkisedekska prästadömet nycklar, vilket prästadöme, sade han, skulle i rätt tid förlänas oss och att jag skulle kallas kyrkans förste äldste och han (Oliver Cowdery) den andre. Det var den femtonde maj 1829, som vi ordinerades under denna budbärarens händer och döptes.

Omedelbart efter det att vi kommit upp ur vattnet, sedan vi blivit döpta, upplevde vi stora och härliga välsignelser från vår himmelske Fader. Så snart jag hade döpt Oliver Cowdery föll den Helige Anden på honom och han stod upp och profeterade mycket, som snart skulle ske. Så snart jag hade blivit döpt av honom, hade också jag profetians ande, och jag stod upp och profeterade om kyrkans upprättande och mycket annat, som hade med kyrkan och detta människosläkte att göra. Vi var fyllda av den Helige Anden och fröjdade oss i vår frälsnings Gud.

Detta är Joseph Smiths enkla och rättframma vittnesbörd, som skildrar några av de händelser som ledde fram till återställelsen av evangeliet och grundandet av Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

För en mer fullständig redogörelse för Joseph Smiths berättelse, se Joseph Smiths skrifter, 2 i Den kostbara pärlan eller History of the Church, 1:2–79.

Mormons bok, som trycktes första gången år 1830, ges för närvarande ut på mer än 80 språk världen över.